

Arrest

**nr. 88 049 van 24 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. DEMEERSSEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaarde het Rijk te zijn binnengekomen op 24 december 2009.

Op diezelfde dag vroeg verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 28 januari 2012 werd verzoeker verhoord door de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 2 februari 2010 werd het dossier van verzoeker overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 19 augustus 2011 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, ten aanzien van verzoeker, een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 30 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij een kopie van zijn Russisch rijbewijs heeft gevoegd bij zijn aanvraag. Vervolgens verwijst hij naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en stelt hij dat uit zijn rijbewijs de constitutieve elementen van zijn identiteit kunnen worden afgeleid. Tevens stelt hij dat hij voor zijn vlucht naar België altijd in de Russische Federatie heeft gewoond en aldaar zijn rijbewijs heeft gehaald. Hij verklaart een Russisch staatsburger te zijn en stelt dat hij dit ook zo heeft meegedeeld aan de asielinstanties. Verzoeker benadrukt dat zijn identiteit en nationaliteit nooit in twijfel werden getrokken door de Belgische asielinstanties. Verzoeker stelt dat hij bijkomende documenten heeft die zijn identiteit kunnen bevestigen, nl. zijn militair boekje, zijn diploma, de geboorteakte van zijn zoon en het paspoort van zijn zoon. Vervolgens stelt hij dat hij in de onmogelijkheid is om zijn Russisch paspoort voor te leggen, het werd immers afgenomen door de politie in zijn land van herkomst. Hij stelt dat hij volhardt in zijn asielrelaas waardoor hij zich tevens in de absolute onmogelijkheid bevindt om zich te wenden tot de ambassade van de Russische Federatie teneinde een internationaal paspoort te bekomen. Vervolgens citeert verzoeker het arrest nr. 193/2009 van het Grondwettelijk Hof. Hij vervolgt dat een medische regularisatie een specifieke procedure is tot het aanvragen van subsidiaire bescherming omwille van medische redenen. Indien hij zijn medische problemen had kunnen opwerpen tijdens zijn asielprocedure, dan had hij volgens zijn mening, geen identiteitsdocumenten dienen neer te leggen. Hij herhaalt dat er geen twijfel werd geuit door de asielinstanties over zijn identiteit en afkomst. Verzoeker ontwaart hierin een schending van het gelijkheidsbeginsel. Tevens stelt verzoeker dat de bestreden beslissing indruist tegen de geest van de wet en verwijst hiervoor naar het wetsontwerp.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens een van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.(...)”

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje “Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof” het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboortekte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).”

Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoeker met een rijbewijs zijn identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers nationaliteit in vraag gesteld wordt. Door verzoeker wordt geenszins betwist dat de identiteit ook slaat op de nationaliteit van verzoeker. Het bewijs van de actuele nationaliteit is essentieel in het kader van een behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen daar een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelmogelijkheden in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij het onderzoek dient te doen.

Nazicht van het voorgelegde rijbewijs toont aan dat verzoekers nationaliteit niet vermeld staat op dit stuk. Aldus voldoet verzoeker niet aan de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen overeenkomstig artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers staat onder artikel 9ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet te lezen: het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene. Het loutere feit dat het wetsontwerp bij wijze van voorbeeld refereert naar een rijbewijs impliceert geenszins dat een rijbewijs ten allen tijde een voldoende bewijs vormt van de identiteit. Het is immers mogelijk dat in bepaalde landen de nationaliteit vermeld wordt op het rijbewijs, hetgeen *in casu* niet het geval is. In het wetsontwerp waarnaar verzoeker verwijst wordt aangegeven dat het bewijs van identiteit niet noodzakelijk dient bewezen te worden aan de hand van een identiteitskaart of een paspoort, doch wordt ook wel duidelijk gesteld dat uit het

voorgelegde stuk of verschillende stukken samengenomen, dient te kunnen worden afgeleid dat de verzoeker voldoet aan de vier cumulatieve voorwaarden van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn militair boekje, zijn diploma, de geboorteakte van zijn zoon en het paspoort van zijn zoon, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker deze stukken geenszins aan zijn aanvraag heeft gevoegd. De verwerende partij kon dan ook geen rekening houden met deze stukken bij de beoordeling van de identiteit van verzoeker. Het staat verzoeker echter vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij hij ter staving van zijn identiteit alle door hem opgesomde documenten neerlegt.

Verzoekers betoog dat de asielinstanties nooit getwijfeld hebben aan zijn identiteit impliceert uiteraard niet dat verzoeker niet zou dienen te voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt duidelijk bepaald wie vrijgesteld is van de voorwaarden om zijn identiteit aan te tonen. Het is niet betwist dat verzoeker niet onder deze vrijstelling valt.

Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert tot slot de schending van het gelijkheidsbeginsel aan omdat hij niet op straffe van ontvankelijkheid identiteitsdocumenten had moeten voorleggen, indien er geen onderscheid werd gemaakt tussen enerzijds de subsidiaire bescherming en anderzijds de verblijfsmachtiging op grond van medische redenen. Hiermee lijkt verzoeker vooral kritiek te hebben op de beslissing van de wetgevende macht om een onderscheiden procedure te voorzien voor de regularisatieaanvragen om medische redenen welke een vorm van subsidiaire bescherming uitmaken. Het komt de Raad geenszins toe om beleidsbeslissingen van de wetgevende macht te gaan beoordelen. Verder dient er op te worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 oordeelde dat het verschil in behandeling tussen beide categorieën van vreemdelingen berust op een objectief criterium, nl. dat de verschillende procedure verantwoord wordt door de aard van het onderzoek dat moet worden gevoerd naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU